

være en fordel, fordi de to hunde ville have hinandens selskab. Særligt i begyndelsen ville det være godt, mente vi, fordi vi som nybagte forældre selvfølgelig ville have mest fokus på Mie."

Det første møde

Da Mie kom til verden, blev Thilde og Peanut passet hos familie og væk fra hjemmet i Herning. Hurtigt efter fødslen blev de udstyret med hver deres stofble, som Mie havde været svøbt i. De skulle lære hendes duft at kende. De to hunde kom hjem hver for sig for at hilse på Mie - og det var et bevidst valg. "Thilde skulle møde Mie først, fordi vi mente, at der var størst risiko for, at hun ville blive jaloux. Det er Thilde, vi har haft længst tid, og hun har været vant til at være alene med os og har fået al vores opmærksomhed. Peanut overtog vi fra en børnefamilie, så hun havde været vant til at dele opmærksomheden. Thilde fik lov til at undersøge Mie i sit eget tempo. Hun var meget interesseret og brugte lang tid på at snuse og slikke. Peanut var ikke lige så interesseret. Hun snuste en enkelt gang, og så var det overstået," fortæller Jette. Jette og Martin var opmærksomme på stadig at give hundene meget opmærksomhed, selv om de var blevet forældre. Hundene skulle ikke føle sig ignoreret eller få den opfattelse, at Mie var en trussel for dem, forklarer Jette: "Vi gjorde og gør stadig meget ud af at rose hundene, når de tager kontakt til Mie på en rolig måde. Og omvendt roser vi også Mie, når hun er nænsom ved hundene".

Men udfordringer kom der - bare ikke dem, som Jette og Martin havde regnet med. Thilde begyndte at stresses over Mies lyde. Som nybagt mor og med følelserne uden på tøjet gik Jette i panik. "Vi forsøgte at sætte en løbegård op i stuen, så Thilde kunne være på afstand af Mie uden at behøve at være afskåret fra os. Det havde ikke den store effekt. Løsningen blev godbidder, masser af ros og endnu mere snusen til baby. Lige så langsomt begyndte hun at vænne sig til alt det nye. Og efter en måneds tid var hun så sikker på det hele, at hun kunne lægge sig ved

siden af Mie på legetæppet," fortæller Jette. Da Mie blev et halvt år og skulle sidde med ved middagsbordet, opstod der et andet problem. Hundene havde hidtil ligget under bordet uden at tigge. Men Mie ville spise selv, og meget af maden havnede under bordet. Det var en fest for Peanut og Thilde, og de valgte at placere sig hensigtsmæssigt på hver deres side af Mies stol klar til at kaste sig over, hvad der måtte komme flyvende af godbidder. Hundene var i hård konkurrence om resterne, og de kunne ikke enes. Løsningen blev at lukke dem ind i et andet rum, når den lille familie spiste.

Aldrig alene sammen

I familien er der klare regler for, hvordan Mie, Thilde og Peanut må omgås. Små børn ved ikke, at de ikke må hive dyrene i ørerne og prikke dem i øjnene. Det skal de lære. "Det er os som forældre, der skal lære dem det. Børn skal lære at læse hundens signaler. Mie og hundene er aldrig alene sammen. Der er alt for stor risiko for, at hundene kan komme i en situation, som de ikke synes er behagelig. Og selv om vi føler os ret sikre på, at ingen af hundene vil gøre Mie noget, er det stadig dyr, som vi aldrig må stole hundrede procent på. Når de to hunde spiser eller sover, skal de selvfølgelig have lov til at være i fred".

Nu er Mie halvandet år, og når Jette og Martin ser i bakspejlet, har der været flere glæder end udfordringer ved at have hunde og baby under samme tag. "At se Mies glæde over hundene overskygger alt. Hun vinker til dem, når vi tager af sted om morgenen, og det samme, når hun skal i seng om aftenen. Hun lyser op i det største smil, når de kommer hen til hende, og det varmer os i den grad, når vi ser Mie og Thilde tage en lille, stille ruskeleg med et stykke af Thildes legetøj. Thilde er nænsom over for Mie, som om hun ved, at Mie er et lille barn, som ikke tåler samme voldsomhed som os andre".

Til enhver tid vil Jette og Martin anbefale andre familier med børn at have hund. Men Jette understreger, at det naturligvis er vigtigt, at man ►

Projekt Barn & Hund

Dansk Kennel Klubs Barn & Hund-undervisere tager ud på landets skoler for at undervise børn i sikker omgang med hunde. Omkring 50 undervisere, der alle er erfarne hundefolk, stiller frivilligt og gratis op i en god sags tjeneste.

Underviserne medbringer en kort, let forståelig videofilm om emnet, og børnene får en informationsfolder, som de kan tage med hjem og læse sammen med deres forældre. Underviseren medbringer som regel sin egen hund, som børnene får lov til at hilse på, hvis de har lyst.

Projektet har siden opstarten i 1991 været en stor succes, og flere end 120.000 børn er blevet undervist af DKK's Barn & Hund-undervisere. Projektet tilbydes primært børn fra børnehaveklasse til fjerde klassetrin.

I takt med at der er kommet flere børn af anden etnisk herkomst til Danmark, har DKK også undervist i blandt andet Vollsrose i Odense. Mange af børnene kommer med ingen eller mindre positive erfaringer med hunde i bagagen. DKK's undervisere lærer børnene, at i Danmark er hunde en del af familien og vores venner. De hjælper os som eksempelvis servicehunde, jagthunde eller politihunde. Det gør børnene mere trygge ved de møder, de har med hunde i deres hverdag, på vej til og fra skole eller hos legekammerater.

Gennem de seneste år er der sket et markant fald i antallet af hundebid, som anmeldes til forsikrings-selskaberne - formodentlig også på grund af den øgede viden om, hvordan man skal omgås hunde.

Hvis du vil vide mere om DKK's projekt Barn & Hund, eller hvis du kender en skole, der gerne vil have besøg af en underviser, kan du kontakte DKK på 5618 8155.

(Kilde: Dansk Kennel Klub, dkk.dk)